

Жан Франко

"Кайшит"

Про метку краиво. Молодий („душею він дитя“), але завжди як старець („хоч голову змішив, немов дідусь слабкий“), казав, що метко краиво на полі, френкеші бідо („бо кайшит він, аша...“). Краиво він на чужому полі, за кусочок хліба. Єдице, що допомогла пісню („а спів той - нах брат, що гонить з серце горе“)

Кайшит - камі каро, що краиво на чужому полі. Я все перетив (руїни, материни пам'ятки єрив); зекас „свої“ далі. Франко підрує „каро“ щоб він орав співаючи, „дочкається“ того, що буде й він пакам.

"Semper Tiro"

На листку „Жан Франко“

Жан Вишневський

- I. Трисвячено „А. Кришівському. Арокська гора, дзвонять на кій дзони. Жавало красава приуроа, сроврешені, худамші постави
- II. Дзони дзвонять „у меділо по вєірни“ (Трот, Ватопед, Есфрімен, Керопотаме, Зеураф, Павля, Жверон).
„Три риданні меташві -
знак, що хтось розтаває з свінком, -

тут нікого не привозять:

се щорічка повинна
Бачи автор описує хто би всерти

міг: "чи то смитник вмер у скиті..."
"чи то вмер чернець у каві..."
"чи то вмер послухник асирійський..."
"пам хансь, чи князь, чи вояк..."
"чи то вмер якийсь достойник,
єромонах, чи ігумен..."

Всім знакова помана при смерті: "со
святими упокой!"

III: Монастир - зографу, хрестий похід -
монаха бордани в балахоках.
Кам зупинились - співають панахиду,
але хто помер невідомо.

IV: Настіма: Найстарший ігумен питає
в старця івана, що з березовим хрестом
йшов у похід, чи він добровільно йде в
печеру. Питає чи він справді готовий
покинути світ і рідних своїх. Питає чи
він не боїться палю, каїття, самоти
і т. д., того що його чекає в печері. На
всі відповіди старець відповідає: так (що
він готовий, що він нікого не боїться).
Ігумен благословляє його і прощається.

V: Рітканке старець з новою дилівкою - пече-
рою, друк його - березовий хрест.
Трачується з палтнівним образом і
зі всім навіданим.
Зрабалась йому у ній печері його мати,
що поївши шлю його в дестикстві покотила.
Смерть, море коворів, вулкан окисний,

У він в захваті від цих чудес заснув.

- * VI: Спомагає старень навучає жмій кимте навчитися, сподівається, як побудує ввіймає в навилки муху і старень хотів звільнити муху, яка вкривалася, але розуміє, що на це Божя воля.
- * VII: Старцеві холодно вночі, і він розуміє, що його віра має гріти. В роздумях.
- * VIII: Йому в печеру зачепив тижневий увім. Спогад на Україну.
- * IX: Спомагає барку на річці, яка криїшиться до гори. Йому кривилося, що в тої човні люди в козацькій одежі.
- * X: На другий ранок йому на кисті коник опустився з нею і мст від України з мучка. Апросить його повернутись на Україну. Вбити їх і прикосити до мого Божого слова. Чекають вночі до завтра.
- * XI: Ходить про мст. Казе собі, що гай укр. ретувати еаша, як знає. Вони його кимкає, але він не відізвався.
- * XII: Потім він розуміє, що погано розуміє, що покидає мотко в діг. Але він не міг розуміти човен, вчипив, і вони не чули його крику. Провів про, чиро і вони сталося по золотому шмеду він спустився до мотри, де тільки барка.

Малій Мирон

Мирон - дивна дитина, його батько захоплю-

етсь мамі, батько в летах, ледь дотикає дитини: суєди кажут, що дівоче дитя, буршоче собі щось, мовчить, а коли щось скаже, то дорослі тільки племина стискають.

Василь - мамин хлопчик (Мирон хотів навчити його рахувати, але той утік, тільки як Мирон погнав).

Старий Ребіна насварив Мирона, коли той рахуючи (вже до 400) котку цигру вдарав прутиком по землі, кажути, що він біє матір землю. І відіслав його доду - му говорити "Отче наш".

Мирон над усім якогось богами сам по земних луках, вивалив земляки росистою конюшиною. Підірсову річку, на якій проворить майже німи день.

Коли старий відуть у пале, Мирон м'яв'ється сам, але не в'хати, бо він той - ться "дідів у кутах" (міней), черватою кошма, сорного від сатси. Але казборі він собі пахорить безліч земля (буде хати з патерки, зодрає м'ягко (трабу)). Мирон роздумує над тим чим можна варить щось їсти. І приходить до висновку: щима - багаті вухами - чути все що довкола робиться, а пальцями - чути шуми (як він залишав собі вуха і чуй шум). Батько від цього свідеться мамі сварить, що він вже в'їзду м'яки, а такі дурності казборить (Мироноті 5 років). Все кажут Миронкові, що перед мамі як казборити шибми, а не бовтат дурнишу. Мирон не вміє мислити, так як мама "що те в'їросте з Мирона. Точаний господар - бо батьки втовдми маму, що треба все яку

людей, і всі його такими змисли.
Або якщо у нього буде добре вситись і
буде подоба ти казки, то почесе їх
поши хати рідні, ані його чекає людина,
а потім ще й пшиком стане.

Твор закінчується словами: "Тричі мурон",
Твор про дитинство Яна Франка, який
дуже подобався іліе Мейсон, вік котів, щоб
його так казвали.

"Твори на літні"

1. Розповідається про Трохиша і Михайла,
які тільки працюють на коліях, мало
заробляють, бо підтяють димки і тільки
але але вони не хочуть об'єднати свої
силы. Зробили між ними своїми світами.
2. Творить про те, що камиє було (камі вік
був нішим) але у них було вродило. Розповідає
про те як він з магією переші праду зле
переші зодрали. Розповідає в чому те проблема
чи камиє все дуже люди чи те котка все
білий розривітніа стала, вперше до димки,
що "чужі" спідками і поселився на влітні
роботи, як прутья.
3. Розповідається про чоловіка, який прийшов за
радою. Від його неаб пале, не хотів, що всіми
людьми не поле а пшик разом. Але всіми і від
пшикери на пшик. І вину камиє вперше і
а конкретніе старіши він хотів дивити пшик
(це пши, що прийшов за радою). А хотів своїми
дротами і своїми вкшати пши з часом зрости за
їхні часті. Але ні не посиділись і до буди
пшик, і пале на маленькі частиночки пороз-
дильні.

4. Ошид України: як моги повертись,
д'юмьсе за землю брану з сепраши,
даньки з д'юмьси.
* за зорану мезу д'юмьсе ешекан з Трицем;
* д'юмько етикав б'ю шма з д'юмькав
* „там маруки мотий прокати резилластв...“

Смадається з **Excelsior!**
з ~~Афрос~~ котирох віршиє.

- Беркут; - Мовен; - Камешери; - Ігушиє

„Беркут“

Беркут - вмілка царя, який н'є кров у слаїєх
і мотєх, і з погордо підеть.

Беркут - несе в собі серіє мотє.

І котий кад мши витас - Беркут має страх,
Віри закївцється мши, що автор підтримє
птака. його мило кадав на землю. Поворить
про те, що стирільє в'є стосот. І котий, що
калоєк, кров'є фот б'уде підтримєнши.

Кієсь: „А т'рут б'єдущий ми без т'амно, без
Колою колємо і підємо давши на лєви“

„Мовен“